

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 1926/05
15.12.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Мирјане Ивић и Невене Милојчић, чланова већа, са саветником Весном Карановић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца Предузећа "АА", које заступа пуномоћник АБ, адвокат, против решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Управа царина 01/11 бр. У/П-1349 од 14. 12. 2004. године, у предмету царине, у нејавној седници већа одржанаој дана 15. 12. 2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба се УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије, Управа царина 01/11 бр. У/П-1349 од 14. 12. 2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице Београд бр. У/Л-4842/2004 од 24.09. 2004. године, којим су на основу члана 139. Царинског закона у поновном поступку исправљени подаци ЈЦИ Ј1 бр. 26966 од 14. 11. 2003. године ЦИ Лука Београд за робу из наименовања 07, у рубрикама 33 и 47, и обавезан је тужилац да плати износ од 5.778,50 динара на име мање обрачунате и плаћене царине и других увозних дажбина за робу увозно оцарињену по овом царинском документу.

У тужби којом побија законитост оспореног решења због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде правила поступка и погрешне примене закона, пуномоћник тужиоца истиче да у конкретном случају није било места примени члана 105. новог Царинског закона као и члана 139. старог Царинског закона, те ретроактивном мењању правоснажног, коначног и извршног управног акта - ЈЦИ, који је и извршен наплатом царинских дажбина. Наводи да Царинарница у свом решењу није навела ни једну нову чињеницу, нити околност на основу које је изменила свој ранији налаз. Указује да се оваквим поступањем царинских органа код увозника ствара правна несигурност, јер су у року од 5 година од извршеног увоза онемогућени да слободно располажу са робом, пошто царинарница може да измени свој налаз. Наводи и то да су решењем Царинарнице повређене одредбе Закона о општем управном поступку, које регулишу измену коначних решења, будући да измена решења није извршена применом одредби тог процесног закона, па предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при наводима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу као неосновану одбије.

По оцени навода тужбе, одговора на тужбу и свих списа ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Према списима предмета и образложењу оспореног решења жалба није основана јер је Царинарница након правилно (поновно) спроведеног поступка, у смислу члана 141. Царинског закона несумњиво утврдила да се роба увезена из наименовања "07" ЈЦИ-Ј1 бр. 26966 од 14.11.2003. године, са трговачким називом музичке линије марке "Samsung", модел MAX - S520 и PS - S520 правилно сврстава у Т.бр.8527.31980000. ЦТ, са стопом царине 15%, уместо у погрешно пријављен Т.бр. 8519999000 са истом стопом царине 5%. Код оваквог чињеничног стања, правилно је, по оцени туженог, поступила Царинарница када је применивши одредбе члана 139. став 1. Царинског закона, те уз прописану стопу царине за правилно утврђен тарифни број увезене робе, утврдила укупну тужиочеву обавезу и за разлику обавезала тужиоца да је плати.

По оцени суда основано тужилац тужбом оспорава правилност спроведеног поступка накнадне контроле извршеног царињења, а тиме и законитост утврђене обавезе. Ово стога што Царинарница према одредбама члана 139. став 1. раније важећег Царинског закона ("Сл. лист СРЈ" бр. 45/92...7/2003) има овлашћење да решењем наплати мање плаћену царину, ако утврди да је ова плаћена у мањем износу због тога што подносилац декларације није у декларацији навео тачне податке од којих зависи обрачун царине. Међутим, доношење таквог решења, по ставу суда, подразумева спровођење поступка из члана 141. истог Закона у којим се несумњиво има утврдити да пријављени подаци нису правилно пријављени и утврђени. У конкретном случају вршена је накнадна контрола извршеног увоза у смислу члана 139. Царинског закона и о овоме је сачињен записник Д-2433/2 од 25.5.2004. године. Првостепено решење Царинарнице није донето на основу чињеничног стања наведеног у том записнику, већ на основу

мишљења стручне службе туженог (израженог у акту 01/0 бр. У/П 004/2 од 24.09.2004. године и првобитном решењу туженог 01/11 бр. У/П 884 од 14.09.2004. године) које се у одлучној чињеници, сврставају робе по Царинској тарифи, разликује од налаза Царинарнице. По ставу суда, иако је првостепени орган обавезан да поступи по примедбама другостепеног органа, чињенична основа решења из члана 139. став 1. раније важећег Царинског закона, може бити само чињенична основа утврђена у поступку накнадне контроле извршеног увоза, а евентуалне несагласности-противуречности налаза првостепеног и другостепеног органа морају бити несумњиво отклоњене. У конкретном случају у списима предмета егзистирају оба мишљења, при чему се решење првостепеног органа од 24. 09. 2004. године и не позива на резултате поступка накнадне контроле. При том нема ни доказа да је тужилац као увозник упознат са мишљењем стручне службе туженог, нити има података како се изјаснио на наведени записник од 25. 05. 2004. године који му је уручен 26. 05. 2004. године.

Са напред изнетог, како решење Царинарнице нема чињеничну основу у резултатима накнадне контроле извршеног царинења суд налази да је овим учињена повреда закона на штету тужиоца, те је тужени, решавајући по жалби, имао ову да отклони. Схватање туженог из оспореног решења да тужилац у поступку накнадне контроле не може поднети приговор из члана 128. раније важећег Царинског закона, по оцени суда, није од утицаја на другачији став, јер тужилац у поступку накнадне контроле, из члана 141. поменутог закона, има право да се изјасни о новоутврђеном чињеничном стању, па и да приговара-оспори његову правилност.

Из изнетих разлога Врховни суд сматра да основано тужилац тужбом оспори законитост решења туженог, будући да су решењем Царинарнице учињене битне повреде поступка, које тужени орган оспореним решењем није отклонио. Наиме, првостепено решење није сачињено сагласно одредбама чл. 198. ст. 1. и 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97), на чију примену упућују одредбе члана 52. Царинског закона, јер у диспозитиву, првостепеног решења није наведено на основу којих података и ког царинског документа је утврђена висина тужиоцевог царинског дуга. Такође, првостепеним решењем је исправљена јединствена царинска исправа, у смислу члана 139. став 1. Царинског закона, а по садржини донетог решења се види да се не ради о исправци решења која се врши у форми закључка, већ се ради о измени раније јединствене царинске исправе у меритуму, па је диспозитив првостепеног решења требало тако и да гласи.

Суд је ценио наводе тужбе којима се оспори правни основ, тј. овлашћење царинарнице да врши контролу извршеног увоза, као и правилност примене "старог" Царинског закона, па је нашао да ови нису основани. Ово стога што одредбе члана 141. раније важећег Царинског закона, царинарници дају овлашћење да у року од две године након извршеног увоза може вршити контролу података утврђених у проведеном царинском поступку, односно прописује дужност учесника у царинском поступку да царинарници омогући вршење ове контроле. Пошто је увоз извршен 2003. године (а "нови" Царински закон је ступио на снагу дана 25.7.2003. године, али се примењује, осим одредаба члана 17, те чланова 252-330 и прелазних, које регулишу царинско-управни поступак, од 1.1.2004. године), царинење је извршено применом раније важећег Царинског закона, па се правилност проведеног царинског поступка цени у односу на правилност примењеног Царинског закона.

Са напред изнетог, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, суд је тужбу уважио и на основу члана 38. став 2. у вези члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" бр. 46/96) одлучио као у диспозитиву, с тим што су примедбе суда, а сагласно одредби члана 61. истог закона, обавезне за тужени орган.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 15. 12. 2005. године У. 1926/05

Записничар Председник већа-судија,

Весна Карановић, с.р Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

МЂ